

отъ Хитова и действува самостоятелно, пакъ по нарежданията, разбира се, на Раковски, който става сега неговъ учителъ по народнитѣ работи. Още презъ 1864 г. Раковски го натоварва съ мисията да убие компрометирания грѣцки владика въ Търново. Хаджи Димитъръ, заедно съ шурей на Панайотъ Хитовъ — Стоянъ воевода (Папазовъ) и 12 момчета — преминаватъ съ каикъ Дунава при Свищовъ и се отправятъ къмъ Търново. Но изъ пѣтя двамата воеводи се скарватъ и раздѣлятъ. Стоянъ съ своитѣ привърженици изостава назадъ, а Хаджи Димитъръ не успѣва самъ да нападне владишкия конакъ и продължава пѣтя си за Стара-планина. Двамата воеводи шетатъ самостойно презъ цѣлото лѣто изъ планината, докато на есень Х. Димитъръ се завръща въ Влашко, а другарьтъ му Стоянъ остава да зимува изъ горитѣ около Сливенъ.

На следната пролѣтъ Стоянъ Папазовъ излиза наново въ Балкана съ петима свои другари. Той скита около месецъ и половина по Стара-планина, придруженъ обаче отъ другари, които подло му изневѣрватъ. Веднажъ, когато заспива въ една мѣстность близо до Жеравна, той бива убитъ отъ одного отъ четницитѣ, на име Трифонъ, родомъ отъ с. Турия (Казанлъшко). Целта била обиръ — да му се взематъ паритѣ. За това позорно убийство има и нагласена пѣсенъ, която се пѣе въ Сливенъ и околността. Презъ тая година Хаджи Димитъръ остава въ Влашко при Раковски.

Тамъ между воеводитѣ и революционеритѣ се вмѣква бацила на интригитѣ и на амбицията, кой да бжде пръвъ въ рѣководството на народнитѣ работи. Въ Ромъния не липсвали и турски шпиони, които не давали спокойствие на дейцитѣ. Х. Димитъръ е затварянъ два пѣти отъ ромънскитѣ власти и наново освобождаванъ. Той се сближава сега съ Стефанъ Караджа и Желю воевода, като мечтае вече самъ да поведе дружина подъ свое началство.

Заедно съ двамата нови другари, презъ пролѣтъта на 1866 година, той преминава Дунава на чело на двадесетъ момци. Но между воеводитѣ възникватъ недоразумения и, едва току-що стигнали въ дебритѣ на Стара-планина, тѣ се раздѣлятъ на три малки чети. Тѣхната цель е все сжщата — да будятъ и поддържатъ народния духъ. Тѣ и тримата притежаватъ качеството на воеводи — Желю съ своята опитность на старъ хайдутинъ, Караджата съ своята неизчерпаема енергия, бодрость и решителность, а Х. Димитъръ съ своя авторитетъ, безстрашие и презиране на врага. Обаче поради несъгласие тѣ улавятъ различни посоки и презъ цѣлото лѣто шетатъ